

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. DIONYSII || CARTHVSIANI, DE || DOCTRINA ET REGV-||lis
vitae Christianæ**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, 1577

VD16 D 1959

De his, quæ nos ad mundi contemptum inducere debent ex parte nostri.
Ex primo quod consideratio periculorum nostrorum adhoc inducit 16.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60177)

DE ARCTA VIA SALV. 373

De his, quæ nos ad mundi contemptum
inducere debent, ex parte nostri. Et
primo quod consideratio peri-
culorum nostrorum ad hoc
inducit. Artic. XVI.

Vigilate itaque omni tempore, *Luc. 21.*
orantes ut digni habeamini,
fugere omnia quæ ventura
sunt mala: & stare ante filium homi-
nis. Iam dictum est de his, quæ ad mū-
di contemptum inducunt ex parte
Dei: Restat nunc loqui de ijs, quæ ex
parte nostri ad hoc ipsum inducere
debent. Cum ergo in medio laqueo-
rum positi sumus, & hostibus vndiq3
circumuallati, atque domestico hoste,
videlicet propria carne contra spiri-
tum concupiscente circumdati. Imo,
secundum Apostolum, Non est nobis *Galat. 5.*
colluctatio aduersus carnem & san-
guinem, sed aduersus aereas potesta-
tes, seu dæmones, Non quod non sit
nobis aliqua colluctatio aduersus car-
nem & sanguinem, sed quod maior
ac principalior colluctatio nostra est
contra dæmonum tentamenta, qui
sunt infatigabiles, callidissimi & cru-
delissimi

delissimi emuli nostri, animarum nostrarum ruinam & condemnationem avidissimè cupientes. Hinc constat, quod diris atque innumeris circumvallamur periculis. Quid ergo consultius, quid tutius siue salubrius: nisi locum refugium querere, urbem munitam intrare, locum tranquillum expetere, in quo inveniatur tot adiutores, quot cohabitatores, omnes spiritualibus armis armati, & ad bella contra peccata promptissimi? Quis vero est locus iste, & ciuitas hec nisi congregatio deuotorum, quorum est in Domino cor vnum & anima vna, quorum vnusquisque verbo, oratione, exemplo, alium trahit ad meliora, qui virtutibus pro armis videntes singulis vitijs singulas & congruas opponunt virtutes? Ecce enim quod bonum & quam iucundum habitare fratres in vnum. Quia, vt Salomon loquitur, Si vnus ceciderit, fulcietur ab alio. Habent quoque quotidiana & optima medicamina & vnguenta (id est, remedia) contra demonum tentamenta, vitiorumque vulnera. Quae vtique remedia sunt, quotidiana confessio, superioris increpatio, instructio, consolatio, obseruantia regularis, sacre vigilia,

Psal. 132.
Eccle. 4.

DE ARCTA VIA SALV. 35

vigiliæ, abſtinentiæ, diſciplinæ, ora-
tiones continuę meditationes deuota.
Denique ſicut vnus in ſæculo tra-
hit alium ad peccata, ita in congrega-
tione religioſa vnus allicit alium ad
virtutes. Et ſicut ſæcularis ſocietas
maximè obest, ſic iſta maximè pro-
deſt. Propter quod Salomon dicit: *Prouer. 18.*
Fratr qui adiuuatur à fratre, quaſi ci- *Pſal. 17.*
uitas munita. Et Pſalmiſta: Cum ſan-
cto ſanctus eris, & cum peruerſo per-
uerteris. Hoc eſt quod iterum horta- *Eccle. 37.*
tur ſcriptura: Cum viro ſancto aſidu-
us eſto. Et, quemcunq; cognoueris
obſeruantem timorem Domini, cuius
anima eſt ſecundum animam tuam.
In ſæculo homo frequentius cadit, tar-
dius ſurgit, grauius in anima vulne-
ratur, difficiliusq; ſanatur, deficit
magis, proficit minus. Porro in
clauſtro ſeu congregatione deuota,
omnia iſta (vt docet Bernardus, & ex *Bernar,*
perientia certa demonſtrat) oppoſito
modo ſe habent. Nam ſabitur rarius,
ſurgit velocius, leuius in anima lædi-
tur, faciliusq; ſanatur, minus deficit
& amplius creſcit. Considera con-
ſideratione profunda, qualitatem &
quantitatem, multitudinem & mag-
nitudinem

nitudinem periculi tui. Certe si periculum istud de temporalium esset rerum amissione, de confusione vel afflictione, seu infirmitate transitoria, aut etiam de presentis vitæ amissione, seu morte corporali, quamuis durissima, tollerabile esset, nec ita sollicitarer pro te. Nunc autem periculum istud est de summi, immensi, & incommutabilis boni Dei altissimi, & æternæ felicitatis irrecuperabili amissione, & item de sempiternæ damnationis infernalisque pœnæ adeptione. Si istud periculum non attendis, nec vehementer formidas, non habes illuminatos animæ oculos, nec viam claramque fidem, sed mortuam & obscuram. Nonne periculum istud incomparabiliter magis timendum est omni damno, confusione, cruciatu, languore, aduersitate, & morte temporalis? Itaque si in die iudicij tui particularis ac vniuersalis vis esse securus atque saluandus: noli nunc esse securus, inaniter lætus & intimoratus, sed formidolosus, operosus, sollicitus. Quod si feceris, tunc vtique tutus eris & saluus. Denique quoniam Salomonē attestante, Ignoramus, an amore Dei digni

Eccl. 9.

digni sumus an odio, sed omnia in futurum reseruantur incerta: debemus semper esse custoditi & anxij corā Deo, ne eius odium & tam infinitum æternæ calamitatis incurramus periculū. Præterea quædam peccata secundum doctores, utpote vitia carnis, melius vitantur & superantur per hoc, quod homo elongat & abstrahit se ab huiusmodi vitiorum materia. Quomodo ergo hæc vitia, eorumque filias superabis non fugiendo eorum materias: sed cum his qui talibus vitijs infelicitè seruiunt commanendo, socialiter conuersando, vescendo, vndique deambulando? Ut enim Hugo testatur. Impossibile est quempiam peccata vitare, nisi peccatorum occasiones deuitet. Qui ergo cum his qui spatiosam latamque perditionis ambulant viam quotidie conuersatur, eisque in vestitu, cibo, potu, verbis & iocis, ac cæteris leuitatibus conformatur: quomodo, inquam, grauiora illorum vitabit facinora, quomodo illis tam erroneè & latè incedentibus, ipso in arcta via & recto permanebit itinere? Absit ut tantæ te arbitreris perfectionis, ut hoc possis, quum scriptum sit Ecclesiastici

decimotertio: Qui tetigerit picem, inquinabitur ab ea. Et qui communicauerit supbo, induetur superbia. Annon simili ratione: q̄ cōmunicauerit luxurioso, induetur luxuriā? Augustinū audi: Vidi, inquit, cedros Libani, de quorum casu non magis suspicabar, quam de ruina Hieronymi & Ambrosij cecidisse. Breuiter dico: quanto ista animæ tuæ pericula minus perpendis, quanto in sæculo amplius prosperaris, quanto carnem tuam mox mortuam delicatius nutris, quanto voluntatis tuæ libertatem plus sequeris, quanto temporis tibi concessi amissionem minus curas, quanto amplius nūc gloriaris, rides, vagaris? tanto veraciter miserabilior es, grauiusque deffendus. Et quanto propriam cæcitatem, iniquitatem, & negligentiam minus deploras, eo plus deplorandus es. Nūc itaque amantissime frater excute te ipsum à tantis periculis, fuge hostem animæ tuæ, hunc mundum immundū. Conuertere conuersione plenaria & perfecta ad dominum Deum tuum, relinque pro amore eius omnia bona mundi: & dabit tibi oēs diuitias cœli.

Quod

Augustinus.